

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 33.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366919920/facsimile.pdf> (tilgået 02. december 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

svundne, evig elskede Melior, og hver Sommer har jeg med min Datter gjort en Valfart i den vide Verden, for atter at opsøge det fortryllede Feeland og min forsvundne Lyksalighed; men forgjæves... her kom Taarerne den gamle Konge i Øinene og rørt greb han Guldharpen i sin Arm og sang:

»Hvor er du? skønne Avalun!
Mit tabte Paradiis!
Om dine gyldne Slotte kun
Jeg drømmer til min sidste Stund,
Graahærdet sjunger jeg din Pris. –
Hvor er du? skønne Avalun!
Mit tabte Paradiis!

Hvor er du? evig unge Brud!
Seer jeg dig aldrig meer?
Mit Øies Ild er slukket ud,
Om dig Guldløkken flager prud;
Men ei graahærdet Ven du seer,
Og saae du mig, min Ungdoms Brud!
Du kjendte mig et meer.»

Den gamle Konge tørrede en Taare af sit Øie og vedblev: »Saaledes gik jeg hver Sommer og sang min Kummer og mit Savn forgjæves ud i den vide Verden. Det var paa saadant en Valfart, jeg saa dig første gang, og jeg gav dig min Lykkeskilling, for at see hvorledes du vilde bruge den. Ved Hjelp af mit Tryllespeil kunde jeg stedse have Øie med dig, og da min Datter havde faact dit Billede saa kjært, gav jeg hende Spetlet, at hun kunde see dig saa ofte, hun vilde. Efter hvad hun har fortalt mig om dig, har jeg ingen Grund til at fortryde mit Venskab for dig. Uagtet du stedse har levet lystigt og halvgalt, har du dog stedse beholdt dit gode Hjerter, og at det sidder dig paa det rette Sted veed jeg. Men engang saae Mirza dig i et Vertshuus, da en Mand gik fra dig, som efter hendes Beskrivelse maa have været hin lange magre Mand, som var Skyld i min Ulykke. Vogt dig for ham, min Søn! thi efter hvad min Datter kan see af Naturens Hemmeligheder, saa er denne Mand et Væsen, som hverken hører til Himmelen eller Jorden, og med ham er det ikke værd at have Nøget at skaffe.»